

Izdavač
Innamorata

Autorica
Inna Moore

Urednica
Dragana Golubov

Korektura
Ina Špiček

Grafičko uređenje
Calla Negra

Prijelom teksta
Calla Negra

Tisak
Booksfactory.hr, Szczecin, 2023.
Zagreb, lipanj 2023.

Sva prava pridržana. Ni jedan dio ove knjige ne može biti objavljen ili pretisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN: 978-953-5998-19-8

Z
E
L
E
INNA
MOORE
O
K
A

Ava

Loša. Lošija. Kat.

Čudite se što Kat poznaje komparaciju kvalitativnih pridjeva? Kat je inteligentna i snalažljiva, spontana i sebi dovoljna.

Ona je moja druga ličnost.

Ona jača, ona koja se bori za sebe, koja ne preza ni pred čim, nikoga se ne boji, nikoga ne pušta previše blizu.

Ja sam Kat. Sve sam, što sam zamislila, izgradila u godinama kad sam ostala sama.

A Ava? Moje pravo ime malo tko zna, koristim ga onda kad je potrebno naglasiti prezime Kennedy jer stav i zvučno obiteljsko ime utjeruju ljudima strahopoštovanje i otvaraju mnoga vrata.

Ava je ostala preplašena djevojka sa svojih sedamnaest godina. Kat je žena s dvadeset i pet. Ona koja se druži s grijehom, koja ima svoja pravila, koja pripada samo sebi, a ima samo tri osobe za koje bi i život položila.

Moje tri sestre po duši.

Nadopunjujemo se i čisti smo dokaz da postoje žene koje se vole bez ikakve međusobne koristi. No ni one, koliko god činile moj život čistim, ne poznaju svaki trenutak moje prošlosti. Ne bi voljele znati kako sam provodila noći i dane na ulici, kako sam gladna dolazila do hrane, kako u životopisu imam popis poslova koji moraju ostati tajni.

Živim od danas do sutra, ne podređujem se nikome i idem kamo me nagon za preživljavanjem vodi. Ne prezam ni od kakvog posla samo da mi donosi ono bez čega nitko ne može - novac. Treba mi samo za osnovno.

Poštujem samo one koji poštuju mene.

Branim one koji mi znače.

Poznajem mnoge ljude, ali mene malo tko poznaje. I bolje, jer

sve ovo što Kat nosi u sebi, rijetko tko može podnijeti.

Muškarci? Tu su samo da posluže svrsi kad se poželim igrati, da udovolje mojim željama. Sve ovo izvana, slatko naličje i zavodljivo tijelo tu su da ostvarim svoje naume, jer muškarci su ovisni o vizualnim podražajima, prema tome, slabi pred lijepom ženom.

Kad poželim muškarca, on je taj kojeg ja posjedujem, on je taj koji igra po mojim pravilima, a ja sam ta koja određuje uloge i ritam.

Ima li grijeha koji mi je stran?

Otvorite svoje svjetonazore, preispitajte se što je grijeh jer Kat će vam pokazati kako žena može biti grešna i kad samo želi ostati SVOJA, JAKA i NEOVISNA.

Kat

„Nema šanse, Time, ne dolazi u obzir. Ne primam cimericu, makar bila tvoja rođena sestra. Ja ne znam ni s kim živjeti, nitko se ne može naviknuti na mene. Uostalom, jedino društvo koje podnosim, jest društvo mojih mačaka. Traži dalje, znam da sam kuja, sve bih ti napravila, ali svoj mir i slobodu ne prodajem.” Pozdravim Tima, nekadašnjeg poslodavca, tek jednog u nizu koji mi se javljaju za razne usluge, čak i nakon što odem od njih.

Nigdje se ne zadržavam predugo ako naiđem na bolju priliku.

Ne dopuštam sebi da me netko gazi. Možda sam bez oca i majke, bez obitelji, ali nisam došla na ovaj svijet da bih trpjela ičija sranja. Doduše, dok ulazim u mali stan koji se sastoji od jedne spavaće sobe, kuhinje i malog boravka koji su okupirale moje mačke, sjetim se da samo *njihova* sranja trpim i čistim. Dočekaju me ulizujući mi se, motajući mi se oko nogu. Kleknem do njih i svaku pomazim. Znam koliko koja voli pažnje, čim im je dosta, frknu i odu dalje kao da su kraljice ovoga stana.

Potražim pogledom onu najmlađu, koju sam jučer donijela u stan. Našla sam je u prolazu kod kontejnera. Netko ju je ostavio u vrećici. U vrećici! Prokleta ljudska gamad. Svaki mi dan ljudi daju sve više razloga da volim životinje kao nikoga. Malena Ruby, kako sam je nazvala, leži pored moje najstarije mezimice Roxy. Uvučena pod nju, grije se i očito dobiva ono što joj treba. Podragam ih i potom svima dam hrane.

Pogledam na sat, još je rano da ih sve smjestim na svoj zatvoreni balkon jer mi stiže mušterija za pola sata. Odem zato prvo pod tuš, na brzinu se okupam i potom, još u ogrtaču i mokre kose, krenem pospremati stan. Uglavnom je uredno, no moje se mezimice ipak vole verati po kauču, stoga pokupim njihovu deku i prostrem im na balkon te ih tamo zatvorim. Izvučem usisavač i malo počistim iako je sve pristojno.

Zvono na portafonu malo me iznenadi jer je, po svemu, Claude uranio cijelih deset minuta. Ipak, pustim ga gore te požurim

navući barem gaćice i haljinu dok ne dođe. Pohitam do vrata kad on pokuca te otvorim, ali tamo me dočeka nepoznato lice muškarca u uniformi.

„Izvolite?”

„Gospođica Ava Kennedy?”

„Koga zanima?”

„Uručen Vam je poziv za sud, izvolite. Protiv Vas podignuta je tužba.” Brzo povučem iz njegove ruke kuvertu i krenem trgati papir, a kad muškarac krene dalje, zalupim vratima.

Kakva jebena tužba? Ne smijem imati tužbu! Moje ime ne smije biti u sustavu! Ne, nisam prestrašena, ruke mi se ne tresu, ali jebeno sam ljuta. Rastvorim list i počnem čitati.

Miller Holt. Lik me tuži. Koja pičkica! Tuži me za nanošenje tjelesnih ozljeda, za pretrpljene duševne boli. Koji slabić! Da sam mu barem nešto napravila, koja pičkica od tipa! Bijesno zgužvam papir, a onda ga bacim na stol. Dovraga, nemam vremena, novca ni taj privilegij da se smucam po sudu. Koji vrag da napravim, možda da ga zaista premlatim pa da onda s razlogom podigne tužbu? Moram smiriti doživljaje jer ne smijem, ponavljam si. *Ne smijem.*

Ovaj me put zvono natjera da se pribere jer Claude dolazi po dogovoru, a ja moram idućih sat vremena biti posvećena samo njemu.

„Bok, mačko”, pozdravi me čim ga pustim u stan. „Što je bilo?” Prepozna na meni da sam očito loše volje.

„Bio je kreten kojem bih razbila zube”, procijedim dok uzimam Claudeovu majicu. Već mu je ruka na remenu i krene skidati hlače pa navučem zastore do kraja i uključim laganu glazbu.

„Ako si nabrijana, znači da ćeš me rasturiti danas. Neka, tome se veselim, treba mi jedno razbijanje.” On mi se nacereka i uspije nasmijati.

„Hajde lezi da krenemo s time.” Pokažem mu na njegovo mjesto dok se on omotava ručnikom, a potom liježe na stol za masažu. Istoga trena kad utrljam mirisno toplo ulje na dlanove i potom krenem utrljavati njegova istrenirana leđa, on počne stešnjati.

„O da, dušo, o to... Samo nastavi, tako... jače...”

Uživa u svakoj sekundi masaže koju mu danas priuštim u nešto žešćem tonu dok zamišljam da tako masiram facu onog kretena i zabijam je u blato. Sat vremena protekne mi ekstra brzo, ništa čudno s obzirom na to da razmišljam kako riješiti tužbu. Znam što mi je činiti i to moram provesti u djelo što prije. Claude ustane potpuno omamljen, ali tako vedra osmijeha na licu da zaboravim na svoj tinjajući bijes spram onog bogatunčića.

„Isuse, ženo... Ruke ti se pozlatile... Platim ti duplo da tako odradiš i drugi put, dakle samo moraš biti ljuta na nekoga, ali srećom ne na mene.”

„Hajde, hajde, dosta slatkorječivosti, idi pod tuš ili kupi prnje”, kažem mu zabavljeno, a on mi okrene leđa i pruži ručnik.

„Ne, samo me obriši, idem dalje, sad sam raspoložen da odem do Norrisa. Daj mi i tu svoju bočicu ulja, trebat će mi.” Zveknem ga usput ručnikom po potiljku i naredim mu:

„Oblači se i izlazi van.”

„Dobro, nabrijana. Evo.” Posegne za hlačama i prije nego ih obuče, izvadi novce i stavi mi na stol.

„Hvala ti, Claude. Da ne plaćaš tako dobro, ne bih trpjela tvoje stenjanje jer susjedi misle da te ševim svaki put kad ovamo dođeš.”

„Ma daj, lutko, pa tko bi se mogao zabuniti i misliti da ovo tijelo može zadovoljiti jedna žena?” Prođe rukom kroz zrak i potom navuče i majicu.

„Gibaj.” Potjeram ga i otvorim mu vrata.

„Vidimo se opet u petak. Isto vrijeme. Pusa, bok.” Pozdravi me prpošno i poletno, a ja se vratim na kauč te ponese sa sobom onaj papir.

Na njemu piše štošta. Termin ročišta, predmet tužbe, ali i podaci gospodina *uvrijeđenog* Millera.

Onda gospodine Milleru, budući da si ti pičkica i želiš ovo riješiti preko suda, ja ću biti muško i to riješiti u četiri oka.

Kat

Razgovor je poželjan, govorim sama sebi dok vozim prema lokaciji koju sam pročitala u tužbi. Jučer su mi je uručili, ali pre-spavala sam ljutnju, iako je u meni i dalje postojana želja za suočavanjem. Gospodin Miller Holt očito smatra da se sa mnom razgovarati ne dá, pa zašto da ga ne razuvjerim, iako je onaj dan, iskreno, zaslužio sve što ga je snašlo. Branila sam Harper jer su on i Beckford kampirali pred njezinom radnjom. Ona mi je poslala poruku upomoć i naravno da bih to napravila opet.

Još pamtim one modrice koje mi je nanio držeći me snažno oko ramena, dok je disao u moj vrat i privijao me snažno uza se, ali nisam ni pomislila da bih ih slikala i imala kao nekakav dokaz protiv njega. Uostalom, on je bio jednako grub prema meni. No dobro, iako ne razumijem što želi dobiti ovime? Natući još love na svoj ionako velik bankovni račun? Ili samo ispriku?

Možda je i dobije, sve ovisi o tome kako će se on postaviti prema meni. Moj zakon kaže, kako se odnosiš prema meni, tako ću i ja prema tebi. Pamtim pa vratim, no ovo ne mogu sebi dopustiti. Ovdje moram biti mirnija jer ne smijem zanemariti posljedice tužbe.

Put me dovede do lijepe i moderne prizemnice s niskom ogradom. Dovoljno je kasno da je *Cijenjeni gospodin šminker* doma da porazgovaramo o toj tužbi. Svakako ga moram uvjeriti da je povuče. Coknem jezikom jer ne mogu vjerovati zbog čega on drami i diže tužbu. Muški ego u povrijeđenom stanju gori je od slomljenog ženskog ponosa. Siđem s bicikla i naslonim ga na zid te priđem interfonu. Pozvonim te prođem prstima kroz svoju kratku kosu.

„Molim?“ začuje se dubok muški glas i točno znam da je on.

„Dobra večer, Miller. Kat s druge strane.“

„Oprostite, tko?“ Zakolutam očima.

„Ava Kennedy, Harperina prijateljica.“

„Što želite?“ Ozbiljan je i otresit.

„Želim porazgovarati s tobom, dobila sam poziv za sud pa bih htjela da raspravimo o tome.” Nagnem se prema interfonu pitajući se vidi li me odnekud iz kuće. Sigurno vidi.

„Mislim, gospođice Kennedy, da nemamo o čemu raspravljati. Da ste htjeli normalno raspravljati, napravili biste to onda kad ste nasrnuli na mene, ogrebli me, ugrizli, kao da nemate trunku odgoja.” Ne marim za njegovo odbijanje.

„Bila bih zahvalna kad biste me pustili unutra da se vidimo. Nekako nisam raspoložena da raspravljamo preko interfona.”

„Vidimo se samo na sudu.” I samo me tako otkači, a ja se iz petnih žila trudim biti ljubazna, uviđavna i spremna za suradnju. Pogledam u interfon i probijem ga pogledom, kao da mi to može išta pomoći. U redu, neće milom, hoće silom.

Već sam analizirala gdje je glavni ulaz u kuću, kamera nema kao ni sigurnosnih alarma. Stoga se, kao inače, hitro popnem na ogradu, prijeđem na drugu stranu i kad skočim, stopala mi ugaze utabani šljunak. Dok koračam prema ulazu u kuću, ne čekam i ne razmišljam; pokucam snažno na vrata i pritom zvonim.

Vidim ga s druge strane kroz matirano staklo, kako vrti glavom i time iskazuje svoje nezadovoljstvo. Nasmiješim se cinično jer ja kad nešto naumim, idem s tim do kraja. Vrata se konačno otvore preda mnom i ukaže mi se pojava gospodina Holta. *Male cvilidrete i pičkice*. Njegove me crne oči gledaju prodorno, a napeta čeljust ispod kratke brade napinje se od nemira.

„Ne morate se ovaj put bojati. Neću vam ništa. Došla sam da razgovaramo i bez razgovora ne idem.” Slatko mu se nasmijem. Njemu nije smiješno. A meni je cijeli smiješan u tom šminkerskom Fordovu odijelu. Znam koliko ono vrijedi jer sam radila u buticima markirane odjeće.

„Vi, gospođice Kennedy, ne razumijete riječ *ne*.”

„Ne, gospodine Holt, ne prihvaćam odbijanje. Moje je vrijeme dragocjeno, ako sam došla tu da razgovaramo, onda je najmanje što možete napraviti da razgovarate sa mnom. Nalazimo se u situaciji koja ne prija ni vama ni meni. Jednako je gubitak vremena i živaca oboma ako dođe do parnice.” Maknem pramen kose s čela i potom ruke prekrížim na prsima.

On strogim pogledom prati svaki moj pokret, ali ostaje usredotočen na razgovor na pragu svoje kuće.

„Gospođice Kennedy, čini mi se da ste dezinformirani ili pogrešno kopčate. Parnica je *pokrenuta*.”

„Bit će povučena”, izustim samouvjereno na njegov cinizam.

„Zašto bih to napravio?” Pogleda me suženih očiju, crnih kao noć. Potom me odmjeri od glave do pete, pa mu uzvratim jednako. Na meni su vruće bijele hlačice, platnene tenisice i zeleni top. Sudeći po svemu, netko sam s kim se on ne bi trebao baviti jer je moja vrijednost njemu ništavna. Na njemu je pak bijela košulja s uzorkom od sivih crtica i tanke tvid hlače. Kosa stilizirana kao da utroši najmanje sat vremena na nju, a brada uredna i jednako održavana. Iako sređen stilski, prilično je iritantan, rekla bih prije svega umišljen, osoran.

„Želite li možda iskamčiti nekakvu ispriku jer je Vaš ego uvrijeđen?” progovaram zaigranim glasom, kao da se obraćam djetetu.

„Mislim da Vama, gospođice Kennedy, prije svega treba jedna dobra lekcija da se naučite ponašati u društvu. U svojih trideset i pet godina nisam naišao na nekoga tako bezobraznog i divljeg, kao da niste jedna žena već muškarac”, pogovori prijekorno pa mu uzvratim sarkastično. Možda ga opet šokiram.

„Žao mi je što moja priprosta pojava vrijeđa vaš savršeni svijet, ali moj odgoj, moj život i moj jezik nemaju nikakve veze s Vama! I da bude jasno, na ovome tijelu nema ništa, baš ništa muževno, vjerujte da je sve nadasve ženstveno i slasno. No da skratimo. Što trebam učiniti da povučete tužbu? Nemam vremena trošiti na sud, ja radim”, odbrusim prilično razjareno.

„Radim i ja.”

„Sigurno ne radite poslove kakve ja moram, bogatunčiću.”

„Vidite, opet to radite!” Pokaže prstom u moje lice očitavajući mi lekciju.

„Zašto Vam je, zaboga, stalo do mojega mišljenja?” upitam ga sad prilično mirna.

„Uopće mi nije stalo, Vi ste jedna neznanka koja me je izvrijeđala i napala. Ovo Vam je samo lekcija.” Prepotentno završi, a ja

izgubim kontrolu.

„Dodavola i Vi i vaša lekcija! Povucite tu tužbu inače...” Dolazi mi poriv da mu skočim za vrat. Ovaj put ne bi prošao samo s jednim ugrizom i s dvije crte noktom po vratu.

„Inače što, gospođice Kennedy?” Pogleda me oprezno, ali mi se malo približi i unese u lice. Lukavo se osmjehnem.

„Inače ću Vam zbilja dati materijal za tužbu.”

Zvuk koji dopre iza njegovih leđa natjera ga da svrne pogled preko ramena. Potom mi se obrati, želeći me se riješiti.

„U redu, moja molba nije urodila plodom. Pored svega, provalili ste na moje imanje jer Vas ja pustio nisam. Stoga, vidimo se na sudu i ne dolazite mi opet. Kako ste ušli tako i izađite i ne pojavljujte mi se više pred očima.”

Gledam u njega nadignutih obrva, a onaj isti zvuk, za koji sam sad sigurna da je zvono, ponovno otme njegovu pažnju. Malo se bočno okrene i krene zatvarati vrata, no ja se uvučem unutra i zalupim ih umjesto njega.

„Nećeš me ispaliti dok god ne povučesh ovu tužbu”, zaprijetim mu stojeći od njega udaljena svega pedalj. Ono se zvono ponovno oglasi, a on me pogleda s plamenom u očima i znam da bi me najradije bacio kroz zatvoren prozor. Ne bojim ga se definitivno, znam da me neće ni dirnuti jer bi onda možda morao ponovno popraviti svoju frizuricu ili ispeglati svoju košuljicu.

„Tu budi”, naredi mi i požuri prema izvoru onoga zvuka, a ja naravno da ne ostajem tu gdje mi je on naložio, nego krenem za njim. Čemu stajati na nogama kad mogu sjesti na udobni i veeee-liko trosjed? Dugo sam vozila, a i već sam gladna. U ovoj bogataškoj kući ima razne klope. Ako ćemo pregovarati, sigurno bi bilo bolje raditi to puna želuca. Figa je on neki poslovnjak, inače bi se odnosio prema meni kao prema klijentu jer ovdje se ne radi samo o mojoj guzici, nego i o njegovoj.

On zamakne u kuhinju, a ja se bacim na prostrani trosjed u dnevnom boravku. Dovraga, zaista ima i ukusa i love, doduše mogao bi bez svih tih skupocjenih nepraktičnih ukrasa na policama i kaminu, koji služe samo da se pokaže da ima love. Čujem njegov glas iz kuhinje i onda nastupi koji trenutak tišine da bi se

on vratio meni. Sjedim na kauču i gledam ga kao da sam tu bila bezbroj puta.

„Rekao sam ti da čekaš kod vrata i da konačno odeš.”

„Nekako mi se čini da ja tvoje naredbe neću ispunjavati.” Uzvratim mu i uzmem još jedan jastuk kako bih se udobno smjestila. On udahne gotovo poraženo, a potom iza njegovih leđa začujem smijeh. Miller se pomakne ustranu, a preda mnom se ukaže mladi crnokosi dečko u kolicima. Miller ga gleda začuđeno, a dečko zaista umire od smijeha ne skidajući pogled s mene.

„Tko god da jesi, ja te već volim.”

Uzvratim mu smiješkom. Po mojoj procjeni ima maksimalno dvadeset godina, a zbog sličnosti s Millerom odmah zaključim da mu je to brat. Mali je presladak.

„Da barem netko ima pozitivno mišljenje o meni u ovoj kući. Bok, ja sam Kat.” Ustanem brzo i pružim mu ruku, a on se pokrene do mene u automatskim kolicima da primi moj dlan.

„Opa, jak stisak ruke, netko vježba, ha?” prozborim veselo, a on se glasno nasmije i prodrma svoju ruku.

„Ja sam Adam Holt. Drago mi je.”

„Također, Adame. Veoma si sladak.” Mali me odmjeri i potom pokaže jedan očaravajući osmijeh. „O, Bože, cure padaju na taj osmijeh, zar ne?” ignoriram ovog tu što mi puše za vratom, obraćajući se samo Adamu.

„Pa ne bih baš znao.” Slegne ramenima.

„Ma daj, ne vjerujem.”

„Jeste li gotovi s upoznavanjem?” Miller nas prekine. „Gospođica Kennedy odlazi doma. Adame, ti imaš vježbe.” Obrecne se i na njega. Očito voli zapovijedati.

„Nemam vježbe, gotov sam”, mali mu odbrusi, a Miller mi rukom pokaže vrata.

„Nemate sreće, gospodine Holt, meni nije vrijeme za odlazak. Došla sam da pregovaramo.”

„Neću razgovarati pred bratom, njega se ne tiču gluposti poput ove”, procijedi kroz zube.

„Dobro, ako je glupost, onda povucite tužbu.”

„Kakvu tužbu?” Adam zaigrano upita i još mi se malo približi

kolicima.

„Tvoj me brat tuži. Malo sam ga istukla, dok sam branila Harper i zato je uvrijeđen. Ne znam što želi od mene ovom tužbom.”

„Ti me nisi istukla, a to što želim...” Zastane na tren gledajući me sve vrijeme u oči, ali primijetim kako grize unutarnju stranu obraza i sigurno suzdržava odgovor koji bi mi spontano htio dati. Pogled mu potom nenadano padne na moje grudi, zatim na moje noge u kratkim hlačama, da bi se ponovno vratio na moje grudi. Stisnem čeljust i prstom mu zamahnem pred očima.

„To što ti je sad na pameti, možeš jebeno zaboraviti!”

„Što sad umišljaš, luđakinjo?” drekne na mene bez kontrole, zaboravljajući na brata.

„Ne umišljam ja ništa. Neću se seksati s tobom zauzvat! Ti i bogatunčići poput tebe nikad više nećete posjedovati moje tijelo. Stoga, zaboravi moju molbu, radije idem na sud!” uzvratim mu žestoko dok se Adam i dalje cereka zabavljen ovom našom konverzacijom.

„Ti si moj idol! Ne znam niti jednu ženu koja tako razgovara s mojim bratom, zapravo, ne poznajem niti jednu osobu koja se njemu usudi suprotstaviti.”

„Zašto? On je nekakav strah i trepet? Zaboga, cvilio je zbog jednog običnog ugriza, drama kraljica.”

Miller me u trenu uhvati za zapešće i privuče k sebi te mi zareži na usta, gledajući me bijesno.

„Dosta je, dosta! Prestani i odlazi.” Vidim kako mu se zjenice šire i postaju mračne, kako mu kapak titra, a vena na čelu pulsira. Vrijeme je za uzmak.

„U redu, shvaćam da nisam poželjna, da ne znaš razgovarati i da ti dogovor nije u planu. Vidimo se onda na sudu, ali pazi se, gospodine Holt, ja sam samo jedna mila cura, koja je bila primorana braniti se. Vjerujem da će Harper biti na mojoj strani, a suđeci po Beckfordovu stanju opsesije, sigurno će podržati nju, znači i mene.” Time završim, pošaljem poljubac Adamu i šepureći se odem iz njegove kuće.

O da, Kat udara i kad mislite da više nema aduta u rukavu.